

ELŐSZÓ

KÜRTHY GÁBOR

Az első komolyabb beszélgetésünk Bánfi Tamással 2001 októberében volt. Pénzelmélet óra előtti szünetben hárman szorongtunk az egyébként tágas, 283-as szobában. Egy fegyelmi ügyben véletlenszerűen választott ki minket Tamás a pénzügy szakosok közül, s arról faggatott, mit tudunk egy házifeladat-másolási ügyről. Nem tudtunk semmit. Azóta hosszú idő eltelt. Hármunk közül az egyik szakártársam jelenleg egy piacvezető hazai vállalat, a másik egy meghatározó pénzügyi intézet igazgatója, én pedig nemrég beköltöztem a 283-as irodába Tamás mellé. Azért a szorongás nem múlt el teljesen.

Azóta tényleg hosszú idő telt el. Tamással az elmúlt években számtalan, elsősorban szakmai vitánk volt, de talán most tettem először olyat, amiről már az ötlet megszületése előtt tudtam, hogy ellenzi. Dékán Asszony biztatására és támogatásával vendégszerkesztője lettem ennek a gyűjteménynek. Többféle kockázatot vállaltam (ami egy pénzügyestől persze nem áll távol). Lesz-e elegendő tanulmány? Megírják-e határidőre? Mit szól hozzá Tamás? Két válasz már ismert: az írások alig férnek bele a kijelölt keretbe; a leadási határidőket egyébként csak távolról tisztelő kollégák ezúttal példamutatóan szorgalmasak voltak. Talán pont azért, mert Tamásnak írtak.

Hogy Tamás mit fog szólni? Az eltelt hosszú idő ellenére sem tudom. Ha minden jól megy, megvitatjuk az itt leírtakat. Anélkül ugyanis, hogy a tartalmakat egyeztetettük volna, legtöbbször valami provokatívát írtunk. Tamáskodtunk. A progresszív adókkal, a banki modellezéssel vagy az inflációval kapcsolatban. A jegybank mérlegéről, a pénzügyi oktatásról vagy a diákhitelről. És persze a pénzelméletről.

Tamás a szakdolgozatom bírálataként ezt írta: „Hosszas megvitatást igényel.” Akkor még nem is tudtam, mennyire komolyan kell venni ezt az állítást. Azóta mindent megvitatunk – a tananyagot, a készülő cikkeket, íródi tanulmányokat, az egyetem és a kar helyzetét. Azután a beszélgetés után, ott a 283-as szobában, folytatódott a Pénzelmélet óra. Számomra azóta is tart, most már igen hosszú ideje.

Szóval Tamás, lehet, hogy haragszol ránk (rám) ezért a gyűjteményért, de azért majd valamikor beszéljük meg. Ha elméleti indoklást szeretnél, íme (magamat legalábbis ezzel győzködtem, amikor belevágtunk): a születésnapod nem magánügy, hanem közügy. Ennek szellemében (is) kell értelmezni ezt a 15 tanulmányt.

Boldog születésnapot kívánunk!